

Tomislav Mišo Bilić

(Split, 20. srpnja 1939.
– Split, 20. kolovoza 2021.)

U veslačkim krugovima dovoljno je reći - Mišo Bilić. Ime govori samo za sebe: stručan, vrijedan, pošten, pedantan, marljiv, obrazovan čovjek i gospodin kakav se rijetko sreće.

O njemu najbolje govori tekst koji je objavljen u četvrtoj spomenici splitskog „Gusara“, a prenijela ga je kolegica Herci Ganza-Čaljkušić u „Gusarovoj“ monografiji, tiskanoj 2004. u kojoj piše: „Što je navelo Mišu Bilića da se bavi veslanjem? On, dječarac iz IV. osnovne škole (danas Dobri), zajedno s drugima iz te škole kao da je dolepršao na poljudski ponton, jer je škola – zamislite – imala čak sportsku grupu: veslanje! Prihvatio ih je Dalibor Parać daleke 1950. godine. Davor Jelaska upro je prstom u tog veselog dječaka i rekao: „Bit ćeš kormilar!“ I tako je Mišo zasjeo za kormilo...

Godine 1957. vesla kao štroker juniorskog četverca pomlatka na Međunarodnoj regati na Bledu (s njim još veslaju Ratko Latković, Tonći Posavec, Tomislav Ramljak i kormilar Velimir Vrančić) i zauzima prvo mjesto. Sljedeće godine, u skifu za starije juniore, na prvenstvu Hrvatske u Veloj Luci, zauzima drugo mjesto, iza Perice Šurjana. Tad je Mišo i zaključio svoju natjecateljsku karijeru, a studij fizičke kulture 1958. godine odvođa ga na tadašnju Višu pedagošku školu te počinje polako raditi s djecom; kreće njegov pedagoški, odgojni rad s mladima, kojemu je posvetio veliki dio života.

Kada se 1961. zaposlio u istoj školi u kojoj je bio i učenik, usporedno radi i u splitskoj školi veslanja. I tako sve do trenutka kada su ga predsjednik „Gusara“ Jerko Matošić i voditelj Tehničke komisije Duje Bonačić pozvali da preuzme mjesto glavnog trenera. Bilo je to 1967. godine.

Od tada, pa sve do 1982., Mišo je uspješno upravljao „Gusarovim“ brodom – sazio je u vrsnog trenera bez premca kod nas. On je shvatio filozofiju športske borbe, izučio psihologiju veslača, prostudirao metodologiju rada i praćenja, nagledao se veslačkih staza i veslačke opreme. Mišo bilježi, komparira, stalno uči, organizator je do detalja i – ako treba - najbolji prijatelj veslaču.

Stvorivši sjajne ekipe, sudionik je OI u Montrealu 1976. (s dvojcem bez kormilara osvaja četvrto mjesto), a u Moskvi 1980. godine s dvojcem s kormilarom (Zlatko Celent, Duško Mrduljaš i kormilar Josip Reić) osvaja broncu.

Sa seniorima trener je na čak šest svjetskih prvenstava (1970., 1974., 1975., 1977., 1978., 1979.), kao i na jednom europskom prvenstvu (1969.). A tu su i četiri juniorska svjetska prvenstva - 1968., 1969., 1971. i 1972.

Za svoj bogati stručni rad primio je brojna priznanja. Najznačajnija su Nagrada grada Splita 1980. godine, Nagrada za izniman doprinos veslanju prigodom 50. godišnjice veslanja na Bledu te Nagrada Sportskog saveza Republike Hrvatske za životno djelo 1992. godine.

Sahranjen je na splitskom groblju Lovrinac.

(Jurica Gizdić)

Marijan Malović

(Petrinja, 27. studenog 1938.
– Zagreb, 30. kolovoza 2021.)

U Zagrebu je u 83. godini života preminuo istaknuti športaš i športski djelatnik Marijan Malović, čovjek koji je trajno obilježio hrvatski šport.

Marijan Malović rođen je 1938. godine u Petrinji gdje se sa deset godina počinje baviti hrvanjem. Kao iznimno talentiran, marljiv i uporan športaš postaje članom hrvačke reprezentacije Jugoslavije s kojom sudjeluje na svjetskom prvenstvu, Balkanskim igrama i drugim značajnim natjecanjima.

Svoju ljubav za rad s mladima najbolje je pokazao i organizacijom škole hrvanja u Zagrebu i u drugim mjestima u Hrvatskoj. Rukovoditelj je hrvačkih natjecanja na Mediteranskim igrama 1979. godine u Splitu. Posebnu sklonost imao je za organizaciju i rad u struci, pa je bio dugogodišnji trener hrvačkih klubova „Radnik“ iz Petrinje i „Sljeme“ iz Zagreba.

Kao društveni djelatnik u športu više je godina djelovao kao dragovoljni tajnik Saveza za fizičku kulturu Sessete, bio je član Izvršnog odbora i Komisije za unapređenje sporta i školovanje kadrova Saveza za fizičku kulturu – Zagreb, član Predsjedništva i tajnik Saveza hrvačkih sportova Hrvatske, predsjednik Stručne Komisije Saveza hrvačkih sportova Hrvatske i Jugoslavije.

Malović je bio direktor Sekcije za sport Univerzijade 1987. u Zagrebu i jedan je od zaslužnijih za uspjeh studentskih igara. Bio je i tajnik Saveza za fizičku kulturu Hrvatske, kasnije Hrvatskog športskog saveza, kao i član Radne grupe za osnivanje Hrvatskog olimpijskog odbora.

U ime Hrvatskog olimpijskog odbora obavljao je odgovorne poslove na OI 1992. u Barceloni i 1996. u Atlanti. Dužnost izvršnog direktora Hrvatskog olimpijskog odbora obavljao je od osnutka HOO-a, do 31. listopada 1996., kada odlazi u mirovinu.

Za svoj višegodišnji rad u športu primio je brojna priznanja od kojih izdvajamo Republičku nagradu fizičke kulture Hrvatske, Zlatnu medalju Svjetske hrvačke federacije, Nagradu fizičke kulture Grada Zagreba te Nagradu za životno djelo Franjo Bučar 1996. godine.

Marijan Malović sahranjen je na zagrebačkom groblju Mirogoj.

(Jurica Gizdić)

